

Arrest

nr. 207 613 van 9 augustus 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DEN HERDER
Kortrijksesteenweg 387
8530 HARELBEKE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. DEN HERDER en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Op 25 augustus 2017 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker. Dit is de bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soennitische moslim te zijn van Arabische origine, geboren in Basra.

U groeide op in de wijk al-Jamhouria. In 2007 verhuisde u samen met uw gezin naar de wijk al- Joubaila omwille van het sektarische geweld. In 2014 begon u te werken als alcoholverkoper. U dronk zelf

alcohol en een kennis, H. L., deed u het voorstel om alcohol van hem te kopen en verkopen. U vond het een aantrekkelijk voorstel aangezien u als soenniet in Basra moeilijk werk vond en hem geen voorschot moest betalen. U huurde een appartement als opslagplaats in dezelfde straat als uw ouderlijke woonst en u bezorgde de goederen vervolgens per scooter in de wijk waar u woonde en in de omliggende wijken. Uw broer, AL Z. H. A. H. (O.V. X), hielp u af en toe met de verkoop. Uw ouders waren niet op de hoogte van uw activiteiten als alcoholverkoper.

Een week voor 1 juni 2015 kreeg u twee dreigtelefoons van een militie. U belde uw broer op en vroeg hem om uit voorzorg mee te gaan naar de boerderij van S.. Tegen uw ouders zei u dat u op vakantie ging. Diezelfde dag vertrok u samen met uw broer naar S.. Twee dagen later belde de eigenaar van het appartement dat u huurde u op met de melding dat A. A. A.-H. (AAH) het appartement was binnengevallen en de alcohol in beslag had genomen. Op 1 juni, een week na jullie vertrek naar S., belde uw vader u op omdat hij een dreigbrief had gekregen van AAH. Drie dagen later werd uw broer M. ontvoerd. Uw broer werd vier dagen later, na de betaling van 6000 dollar losgeld, vrijgelaten. Toen u wist dat uw broer ontvoerd was nam u uit voorzorg vier dagen lang geen contact op met uw familie. Na de vrijlating van uw broer schakelde u de hulp van de vader van uw vriend in, die bij het ministerie van binnenlandse zaken werkt. Hij hielp u om Irak op een veilige manier te verlaten.

Op 12 juni 2015 verliet u samen met uw broer H. Irak. U reisde per vliegtuig via de luchthaven van Basra naar Istanbul. Vervolgens reisde u via Izmir verder naar Griekenland, om uiteindelijk op 27 juni 2015 via de Balkan route in België aan te komen. Op 6 juli 2015 vroegen zowel u als uw broer asiel aan in België

Uw broer deed op 11 november 2015 afstand van zijn asielaanvraag en keerde op 3 februari 2016 vrijwillig terug naar Irak. Hij vestigde zich bij aankomst opnieuw in het ouderlijk huis in de wijk al-Joubaila. Een dag na zijn terugkeer kwamen mensen van AAH op bezoek. Uw broer werd samen met uw vader meegenomen naar het kantoor van AAH. Daar werd hem gevraagd om zich aan te sluiten bij de groepering, wat hij een paar dagen later uiteindelijk ook deed. U heeft geen contact meer met uw broer sinds zijn terugkeer naar Irak.

In juli 2016 leerde u AL-K. B. N. H. (O.V. X) kennen en begonnen jullie een relatie.

U vreest bij een eventuele terugkeer naar Irak vermoord of gerekruteerd te worden door AAH omwille van uw activiteiten als alcoholverkoper.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, de dreigbrief van AAH en een enveloppe van DHL. Verder legde u een kopie voor van een eigendomsbewijs van het appartement van uw moeder, de verkoopakte van het appartement van uw moeder, foto's van uw opslagplaats, foto's van u en uw broer en foto's van de rekrutering van uw broer bij AAH.

B. Motivering

Wat de situatie van de soennieten in Zuid-Irak betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (de COI Focus "Irak. De positie van de soennitische minderheid in Zuid-Irak", d.d. 12 juli 2016; en de COI Focus "Irak. De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer", d.d. 12 juli 2016) dat de situatie van de soennitische gemeenschap, waartoe u behoort, in Zuid-Irak actueel niet van die aard is dat er nood is aan internationale bescherming.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie voor soennieten in Zuid-Irak fragiel is, maar is er sinds 2015 weinig tot geen gerapporteerd geweld ten aanzien van de soennitische minderheid. In de provincies Basra, Thi-Qar en Wasit worden nauwelijks incidenten gemeld waarbij de plaatselijke soennitische minderheid het slachtoffer wordt. Berichten over dreigementen en/of geweld ten aanzien van de soennitische minderheid in de provincies Kerbala, Najaf, Qadisiyah, Missan en al-Muthanna zijn er niet.

Tegelijk kende de regio in 2015 een toename van het crimineel en tribaal geweld, alsook van de invloed van sjiiitische milities die soms controleposten bemannen. De meerderheid van de excessen waaraan de sjiiitische milities zich schuldig maken is evenwel in Centraal-Irak gesitueerd. Berichten dat soennieten bij verplaatsingen in Zuid-Irak systematisch moeilijkheden ondervinden, zijn er niet.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat er geen sprake is van systematische vervolging van soennieten in Zuid-Irak.

Bijgevolg kan niet gesteld worden dat het loutere feit soenniet te zijn in Zuid-Irak op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Hieruit volgt dat een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming noodzakelijk blijft. U moet uw vrees voor vervolging of uw risico op ernstige schade dus in concreto aantonen.

Er moet na uw gehoor bij het CGVS worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofd een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Gezien volgende vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan de door u voorgehouden problemen met AAH omwille van uw beweerde activiteiten als alcoholverkoper.

Ten eerste kon u het CGVS niet overtuigen van uw bewering dat uw broer M., na enkele dreigementen van AAH aan uw adres, door hen werd ontvoerd. Dit zou volgens uw beweringen een drukingsmiddel zijn geweest om u te bereiken. Echter, hoewel deze zogenaamde ontvoering de directe aanleiding was voor uw vertrek uit Irak, kan u er nauwelijks iets over vertellen. U verklaarde dat uw vader 6000 dollar losgeld betaalde en dat hij de boodschap kreeg dat ze u zouden vermoorden als ze u te pakken krijgen. Over de omstandigheden van de ontvoering en de manier waarop het losgeld werd overhandigd weet u helemaal niets. U geeft hiervoor als verklaring dat u vier dagen lang uit voorzorg geen contact opnam met uw ouders. U gevraagd of u na die vier dagen dan niet informeerde naar de omstandigheden van de ontvoering en naar de details over de afhandeling ervan, zegt u dat u dat niet deed omdat u zich schuldig voelde en dat het belangrijkste voor u was dat uw broer M. terug veilig was (CGVS I, p. 19, 22, 23) (CGVS II, p. 4, 11). Aangezien de zogenaamde ontvoering van uw broer de directe aanleiding was voor uw vertrek uit Irak, kan er van u worden verwacht dat u meer inspanningen zou hebben geleverd om meer info te verzamelen hieromtrent dan de oppervlakkige en algemene beschrijving die u geeft. Het feit dat u dat niet deed ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas in ernstige mate.

Bovendien wordt de geloofwaardigheid van uw claim vervolging te vrezen door AAH verder ondermijnd door uw bewering dat zowel u als uw familie na de voorgehouden ontvoering van uw broer M. niets meer hebben gehoord van eender wie van AAH en dat uw familie hun leven probleemloos konden verderzetten. AAH zou pas terug contact hebben opgenomen na de terugkeer van uw broer H. naar Irak (CGVS I, p. 23).

Echter, ook de vrijwillige terugkeer naar Irak van uw broer H. houdt een negatieve indicatie in voor de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees voor AAH aangezien hij zich baseerde op dezelfde asielmotieven die door u worden aangehaald (CGVS I, p. 15). Niet alleen keerde hij vrijwillige terug naar de plek waar zowel hij als u vervolging zouden vrezen, hij vestigde zich zelfs terug in uw ouderlijke woonst, die volgens uw verklaringen gekend is bij AAH aangezien er een dreigbrief werd gestuurd naar dit adres (CGVS II, p. 14).

Vervolgens verklaarde u dat uw broer een dag na zijn terugkeer naar Irak benaderd werd door leden van Asaib Ahl Al-Haq om hem gedwongen te rekruteren (CGVS I, p. 3, 15, 16). U heeft het CGVS echter niet in staat gesteld enig geloof te hechten aan de zogenaamde gedwongen rekrutering van uw broer Hussein door AAH. De geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent wordt namelijk ondermijnd door het feit dat de info waarover het CGVS beschikt niet overeenstemt met uw verklaringen (zie administratief dossier). Hoewel geweten is dat sjiiitische milities, waaronder dus ook AAH, nieuwe leden aanwerven door middel van een actief rekruteringsbeleid, heeft het CGVS geen weet van gedwongen rekruteringen, laat staan van soennitische moslims (zie administratief dossier). U geeft bovendien zelf aan dat veel mensen zich vrijwillig aansluiten bij AAH. Gedwongen rekruteringen zouden volgens u wel voorkomen, maar u kan vervolgens geen enkel voorbeeld aanhalen van iemand in uw omgeving, of daarbuiten, die gedwongen gerekruteerd zou zijn door AAH (CGVS II, p. 6, 7). Uw verklaringen dat AAH deze tactiek wel op uw broer zou hebben toegepast overtuigen allerm minst. U geconfronteerd met het ongeloofwaardige karakter van uw bewering dat uw broer als soenniet gerekruteerd zou worden door een sjiiitische militie, stelt u dat het hen niet uit zou maken of iemand loyaal is aan hen of niet, dat ze gewoon mensen nodig hebben om gaan te strijden (CGVS II, p. 6). Gezien de info waarover het CGVS beschikt is deze uitleg geenszins voldoende om de appreciatie van

het CGVS over uw bewering dat uw soennitische broer door de sjjiitische militie AAH gedwongen gerekruteerd werd op een positieve manier om te buigen.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent wordt vervolgens verder ondermijnd door tegenstrijdige verklaringen tussen u en uw partner AL-K. B. N. H. (O.V. X Zo verklaarde u dat uw partner op de hoogte zou zijn van de rekrutering van uw broer door AAH (CGVS II, p.12). Zij verklaarde zelf echter dat het lot van uw broer onbekend is. Dat hij vermoord of ontvoerd is en dat hij gevisieerd werd door AAH. Verder zou ze niets over uw broer weten aangezien hij terugkeerde naar Irak voor jullie elkaar leerden kennen (CGVS AL K. B. N. H., 15/06/2017, p.8). U geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt u dat zij misschien bedoelde dat zijn lot onbekend is terwijl hij aan het strijden is en dat dat ook logisch is (CGVS II, p. 12). Deze uitleg kan echter niet als afdoende beschouwd worden. Gezien het belang van de zogenaamde rekrutering van uw broer voor uw relaas, kan er van uw partner op zijn minst verwacht worden dat ze kan vertellen dat uw broer gerekruteerd werd door AAH, zonder daarbij verder in detail te moeten treden.

Ter staving van uw verklaring omtrent de rekrutering legde u ten slotte enkele foto's voor van de zogenaamde inwijdingsceremonie bij AAH. Op die foto's is uw broer te zien met vlaggen van AAH en enkele personen. Er kan uit de foto's echter niet afgeleid worden dat het hier om een inlijving in de organisatie zou gaan, laat staan om een gedwongen rekrutering. De geloofwaardigheid van uw relaas wordt zelfs verder ondermijnd door het feit dat het zeer onwaarschijnlijk is dat een militie die er alle belang bij heeft om een groot draagvlak te hebben bij de bevolking, - want zoals u zelf aangeeft zouden ze politieke belangen hebben (CGVS II, p. 6)- foto's zou nemen van een gedwongen rekrutering met het risico dat deze publiek zouden kunnen worden gemaakt, wat nefast zou zijn voor hun reputatie. U blijft overigens niet precies te weten wie deze foto's genomen zou hebben (CGVS I, p. 15). Uw stelling dat uw vader mogelijk deze foto's genomen zou hebben is helemaal opmerkelijk en ondermijnt uiteraard verder de geloofwaardigheid van uw relaas aangezien het bijzonder onwaarschijnlijk is dat een sjjiitische militie de toelating zou geven aan een soennitische burger om foto's te nemen van de gedwongen rekrutering van zijn eigen zoon. Voorgaande in acht genomen kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan de zogenaamde gedwongen rekrutering van uw broer H. door AAH.

Het ongeloofwaardige karakter van uw relaas wordt ten slotte eens te meer versterkt door de volgende vaststelling. Tijdens uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelde u dat de raad van de stamfamilie afstand had gedaan van u en uw broer en dat uw vader hieromtrent een brief ontving (vragenlijst DVZ, punt 3 vraag 10). U legt echter geen enkel begin van bewijs voor van de zogenaamde verstoting door uw stam. Sterker nog, zowel tijdens uw eerste, als tijdens uw tweede gehoor bij het CGVS maakt u hierover geen melding. Wanneer u aan het einde van het tweede gehoor werd gevraagd of uw stam zich ooit inmengde in uw voorgehouden problemen met AAH en of u ooit problemen had met uw eigen stam, antwoordt u tweemaal dat dat niet het geval was (CGVS II, p.15). U geconfronteerd met uw verklaring bij DVZ over de verstoting van uw stam, stelt u dat dat door uw probleem was, maar ervoor niet en dat ze u niet echt verstoten hebben maar gewoon niet tussen kwamen en dat ook niet durfden aangezien het een probleem met AAH betrof. Vervolgens stelt u dat ze u niet officieel verstoten hebben maar dat ze niet aan uw zijde stonden en dat beschouwde u als verstoten (CGSV II, p. 15). U gevraagd hoe u wist dat ze niet aan uw zijde stonden, zegt u dat het probleem anders opgelost zou zijn (CGVS II, p.15). U vervolgens geconfronteerd met uw eerdere stelling dat ze niet tussen durfden te komen aangezien het een probleem met AAH betrof, antwoordt u nietszeggend dat het logisch is, het is normaal, anders zou u iets vernomen hebben als ze iets wilden doen (CGVS II, p.15). U gevraagd of u überhaupt stappen ondernam om uw stam te informeren over uw problemen, zegt u dat u dat niet deed omdat zij in Zubair gevestigd zijn en jullie in Basra wonen en hen enkel op speciale gelegenheden zagen. Het hoeft geen betoog dat uw verklaringen voor de voornoemde tegenstrijdigheid geen steek houden en in geen geval als afdoend beschouwd kunnen worden om de appreciatie van het CGVS in positieve zin om te buigen.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe enig geloof te hechten aan de door u voorgehouden problemen met Asaib Ahl al-Haq omwille van de door u beweerde activiteiten als alcoholverkooper. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a), b) van de vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen. De identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs die u voorlegde hebben enkel betrekking op uw identiteit en herkomst, maar doen geen enkele uitspraak over uw asielmotieven. Het eigendomsbewijs en de

verkoopakte van het appartement van uw moeder staven uw verklaring dat uw moeder een appartement had dat in de periode voor uw vertrek werd verkocht. Er kan echter in geen enkele geval uit opgemaakt worden dat het appartement verkocht werd voor de betaling van het losgeld voor uw broer, zoals u beweerde. De foto's die u voorlegde van uw zogenaamde opslagplaats kunnen door eender wie, eender wanneer en op eender welke plaats getrokken zijn. Aangezien u zelf nergens op de foto's te zien bent heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat dit daadwerkelijk uw opslagplaats betreft. Wat betreft de dreigbrief van AAH die u voorlegt dient ten slotte opgemerkt te worden dat dit document de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstelt aangezien documenten in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielrelaas kracht bij te zetten. Gezien de hierboven aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw beweringen volstaat deze dreigbrief op zichzelf dan ook niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Hierbij dient bovendien nog aan toegevoegd te worden dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten op eenvoudige wijze vervalst kunnen worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (zie Landeninformatie CGVS "COI Focus Irak: corruptie en documentenfraude"). De bewijswaarde hiervan is dus gering.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 4 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Daarenboven blijkt dat IS vanaf de tweede helft van 2015 meer en meer onder druk kwam te staan in verschillende regio's in Irak, en dat de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in slaagden om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS sinds juni 2014 voerde regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Basra te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil. Sindsdien is er niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf Al Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zeer zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende periode is het geweld in Babil terugvallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging. Wel werd de provincie in november 2016 opnieuw getroffen door een zware aanslag. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. Het aantal burgerslachtoffers ligt in de provincie Babil evenwel ver onder dat van de Centraal-Iraakse provincies.

In de overwegend sjiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met IS.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Karbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Karbala blijven evenwel uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april – mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi Qar en een in de provincie Al-Muthanna. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS, door de militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiitische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. Verzoekers partner, AL-K. B.N.H., die ook een verzoek tot internationale bescherming had ingediend, diende een beroep in tegen de haar aanbelangende weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal van 29 juni 2017. Dit beroep is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gekend onder het nr. 208 125.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel stelt de verzoekende partij dat zij, in weerwil van wat de verwerende partij heeft gesteld, wel degelijk voldoet aan de voorwaarden om de status van vluchteling of van de subsidiaire bescherming te krijgen. Zij zet het middel uiteen als volgt:

“5. Volgens artikel 1 A2 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 is vluchteling hij of zij die uit gegronde vrees voor vervolging wegens ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenvermelde vrees, niet wil inroepen.

6. Verzoeker dreigt te worden vervolgd in zijn land van herkomst. Dit door mogelijks verschillende actoren. Wij verduidelijken ons standpunt.

Verzoeker was een alcoholverkoper in Irak, een activiteit die op basis van de algemeen geldende geloofsstrekking (de Islam) aldaar ten strengste verboden is. Het is ook algemeen geweten dat de sancties bijzonder hard kunnen zijn. Overigens heeft het parlement in 2016 een wet gestemd dat het gebruik en de verkoop van alcohol in Irak verbiedt.

Verzoeker bracht in zijn verhoor ten aanzien van het CVGS een zeer coherent verhaal, aangevuld met de nodige bewijselementen.

7. Toen de broer van verzoeker (M.) werd ontvoerd, was dit effectief het signaal voor verzoeker om zijn land te verlaten. Dat verzoeker niet veel informatie heeft over de omstandigheden van de ontvoering is zeer logisch. Immers was verzoeker op het moment van de ontvoering reeds ondergedoken. Hij wist toen al dat hij bedreigd werd door de militie (AAH) en dat er voor hem aldus een reëel gevaar dreigde. Het is dan evident dat men het contact met de buitenwereld zo veel als mogelijk probeert te beperken (ook met zeer nauwe aanverwanten). Verzoeker heeft aldus na een aantal dagen van radiostilte een bijzonder kort contact gehad met zijn ouders. Toen hem duidelijk werd dat zijn broer terug vrij was en in veiligheid verkeerde, was dit voor verzoeker een voldoende geruststelling. Het is in zo'n situatie evident dat men geen nodeloos lange telefoongesprekken gaat voeren indien men er alle belang bij heeft dat men onder de radar kan blijven.

8. Dat de militie (AAH) ook na de vrijlating van M. grote druk bleef uitoefenen op de familie van verzoeker blijkt uit het feit dat een andere broer van verzoeker (H.) wel degelijk gedwongen werd gerekruteerd door de militie.

In de strijd tegen onder meer Islamitische Staat (IS) heeft een dergelijke militie er alle belang bij om zo veel mogelijk mensen te rekruteren. Het speelt weinig geen rol of die mensen van Soennitische dan wel Sjiitische komaf zijn. Er speelt vandaag de dag een hoger belang.

H. werd wel degelijk zwaar onder druk gezet om zich aan te sluiten bij de militie.

Er is in die zin sprake van een gedwongen rekrutering dat H., in de omstandigheden waarin verzoeker en zijn familie zich bevonden, geen ander keuze had dan zich aan te sluiten bij de militie. Van deze rekrutering zijn er diverse foto's genomen. Uit deze foto's kan niet anders dan afgeleid worden dat H. deel uitmaakt van deze militie. Hij pronkt met de vlag van de militie en draagt kledij waarop het logo van de militie is afgebeeld. Aldus ondersteunen deze foto's het verhaal van verzoeker en dient er de nodige geloofwaardigheid aan gegeven te worden.

Het CVGS stelt dat het bijzonder vreemd is dat er van deze rekrutering foto's werden genomen. Uiteraard wordt deze rekrutering niet voorgesteld als een gedwongen rekrutering. Het feit dat een Soenniet zich aansluit bij de militie komt de reputatie en de slagkracht van de militie alleen maar ten goede. Hiermee willen zij naar de buitenwereld aantonen zij wel degelijk sterk staan en voldoende mensen hebben die zich aansluiten om de strijd aan te gaan. Deze foto's dienen eerder als propaganda gezien te worden.

9. Het CVGS stelt aldus verkeerdelijk dat de familie van verzoeker na de ontvoering van M. hun leven probleemloos konden verderzetten. Een element dat niet in het voordeel van verzoeker zou spreken. Dit is opnieuw een verkeerde voorstelling van de feiten. Het feit dat H. op een wijze werd gerekruteerd toont aan dat het leven van de familie van verzoeker allesbehalve probleemloos verloopt. De ontvoering van M., de gedwongen rekrutering van H., de verstotingsbrief die door de stam werd uitgevaardigd tonen aan dat het leven van de familie van verzoeker verre van evident is.

Daarenboven zou het voor verzoeker nog veel lastiger zijn om een normaal leven, in alle veiligheid, te kunnen hebben.

10. Er wordt tevens gewezen op zogenaamde tegenstrijdige verklaringen tussen verzoeker en zijn partner (Al-K. B. N. H.). Mevrouw was wel degelijk op de hoogte van de rekrutering van de broer van verzoeker. Het feit dat mevrouw hieromtrent een weifelende indruk gaf dient eerder toegeschreven te worden aan haar zenuwachtigheid op het moment van haar ondervraging. Het is inderdaad zo dat mevrouw verder niet veel weet van H.. Dit is een onderwerp waar zij beide niet graag over spreken gezien de gevoeligheid van dit thema. Immers voelt verzoeker zich nog steeds schuldig voor hetgeen zijn familie is overkomen. Hij wenst hier dan ook zo weinig mogelijk mee geconfronteerd te worden.

De partner van verzoeker weet dat H. is ingelijfd door de militie. Het klopt bovendien dat zij op heden niet weten wat het lot van H. (als strijdkracht ingezet door de militie) is. De verklaring van mevrouw kan ook hieraan toegeschreven worden.

11. Het CVGS stelt dat het ongeloofwaardig karakter van verzoeker wordt versterkt door het de zogenaamde verstoting door de stam van verzoeker. Verzoeker is het hiermee absoluut oneens.

Uit de voorgelegde verstotingsbrief (stuk 3) blijkt dat verzoeker wel degelijk geen deel meer uitmaakt van de stam. Daar waar er in de eerste verklaringen van verzoeker nog onduidelijkheid was omtrent de al dan verstoting schaft verzoeker nu de nodige duidelijkheid. Deze verstotingsbrief werd hem via zijn moeder overgemaakt en laat geen twijfel meer bestaan. Verzoeker kan onmogelijk op een veilige wijze terugkeren naar zijn land van herkomst. Niet alleen dient hij een vervolging van de militie (AAH) verder te vrezen, ook na de verstoting van de stam dient hij uit die hoek vervolging te vrezen bij een eventuele terugkeer.

12. Een laatste element dat verzoeker naar voren schuift is het feit dat verzoeker zwaar bedreigd wordt door de vader van zijn vriendin. In diverse facebookberichten uit die zijn haat voor verzoeker. Verzoeker wordt er onder andere met de dood bedreigd. (zie stuk 5)

13. Specifiek voor wat de subsidiaire bescherming betreft dient aangestipt te worden dat verzoekster ook in deze in aanmerking komt om de subsidiaire bescherming te krijgen. Op basis van artikel 48/4 §1 Vw krijgt de vreemdeling de subsidiaire bescherming toegekend indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade indien hij terugkeert naar zijn land van herkomst en wanneer hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of wil stellen.

Het moge duidelijk zijn dat indien verzoeker terug dient te keren naar het land van herkomst hij dreigt blootgesteld te worden aan een foltering of onmenselijk vernederende behandeling in het land van herkomst (Art. 48/4 §2 Vw.)

B. Besluit:

14. De evidente conclusie is dat de bestreden beslissing tot stand is gekomen met een verkeerde veronderstelling van de feiten.

Op basis van deze nieuwe elementen is dit middel hoe dan ook ernstig."

2.1.2. Bij het verzoekschrift wordt een foto gevoegd van een brief die in het Arabisch is opgesteld, een aantal foto's en een afschrift van de facebookberichten tussen verzoeker en zijn schoonvader.

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Verweerder meent uit het verzoekschrift te kunnen afleiden dat verzoeker zich beroept op een schending van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker werpt op te voldoen aan de voorwaarden om de status van vluchteling te krijgen of de subsidiaire bescherming en tracht de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.1 Verweerder antwoordt dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging (of risico op ernstige schade) op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees (risico) reëel is. Deze vrees (of risico) dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker

dient in dit verband de vrees (risico) concreet aannemelijk te maken. Verweerder verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State waarin wordt gesteld dat de Commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS, nr. 134.545 van 3 september 2004).

De Commissaris-generaal heeft in deze vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat er wat hem betreft sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Verweerder benadrukt dat de Commissaris-generaal over een bepaalde appreciatiemarge beschikt om te oordelen of de asielzoeker in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming). In casu is de Commissaris-generaal van oordeel dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door verzoeker voorgehouden problemen met de militie AAH omwille van zijn beweerde activiteiten als alcoholverkoper gezien verzoeker geen overtuigende verklaringen aflegde met betrekking tot de ontvoering van zijn broer M.. Ook de vrijwillige terugkeer naar Irak van zijn broer H. houdt een negatieve indicatie in wat de geloofwaardigheid van verzoekers aangehaalde vrees betreft. Evenmin kan er enig geloof gehecht worden aan de gedwongen rekrutering van verzoekers broer H. door AAH na diens terugkeer. Ook legde verzoeker doorheen zijn opeenvolgende gehoren tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot het feit of hij al dan niet verstoten werd door zijn stam.

Verzoeker toont in zijn verzoekschrift weliswaar aan dat hij het niet eens is met de appreciatie door de Commissaris-generaal, maar hij toont geenszins aan dat de Commissaris-generaal zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door te oordelen dat verzoekers asielaanvraag ongegrond is. Verzoeker brengt geen afdoende argumenten aan die hier alsnog een ander licht op werpen, doch beperkt zich tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door

de Commissaris-generaal. Als dusdanig wordt er echter geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die

steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

2.2 Wat de stukken betreft die verzoeker in bijlage van zijn verzoekschrift heeft aangebracht is verwerende partij van mening dat deze niet van aard zijn om de beslissing alsnog in positieve zin om te buigen.

Met betrekking tot het stuk dat volgens verzoeker een brief betreft waaruit blijkt dat hij verstoten werd door zijn stam, vraagt verwerende partij de toepassing van artikel 8 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de Raad toelaat dit document niet in overweging te nemen daar het werd opgesteld in een andere taal dan deze van de rechtspleging en niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling (eensluidend verklaarde vertaling = een vertaling door een beëdigd tolk, zie RvV, nr. 2233 van 1 oktober 2007).

Verder wijst verweerder er op dat, gezien de tegenstrijdige verklaringen die verzoeker heeft afgelegd over het feit of hij al dan niet door zijn stam werd verstoten, dit nieuwe stuk niet ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen. Bovendien betreft het slechts een kopie, wat geen garantie inhoudt wat de authenticiteit betreft en dient eveneens de relatieve bewijswaarde van Iraakse documenten benadrukt te worden gezien, zoals blijkt uit de informatie in het administratieve dossier, er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten.

Wat de neergelegde foto's betreft, merkt verweerder op dat deze hetzij dezelfde zijn als deze reeds neergelegd tijdens het gehoor, hetzij in het verlengde ervan liggen. Met betrekking tot de tijdens het gehoor neergelegde foto's is de Commissaris-generaal van oordeel dat deze niet het bewijs vormen van de gedwongen inlijving van verzoekers broer H. door AAH, wat door verzoeker geenszins op afdoende wijze wordt weerlegd.

Volledigheidshalve wenst verweerder hier nog aan toe te voegen dat privé-foto's mogelijks wegens inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld (RvV, nr. 60.439 van 28 april 2011; RvV, nr. 99 822 van 26 maart 2013).

Wat de neergelegde facebookberichten met bedreigingen betreft, die volgens verzoeker afkomstig zouden zijn van zijn schoonvader, merkt verweerder op dat, daargelaten het feit dat ook deze stukken werden opgesteld in een andere taal dan deze van de rechtspleging en niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling, aan deze berichten geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht daar dergelijke berichten perfect te insceneren zijn aangepast aan het te dienen doel (RvV, nr. 177 068 van 27 oktober 2016)."

2.2.2. Bij de nota voegt de verwerende partij ook een update toe van de veiligheidssituatie in Zuid-Irak van 18 juli 2017 en concludeert zij dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico

op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat en dat personen die naar Irak wensen terug te keren naar hun bestemming in Zuid-Irak kunnen reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De verwerende partij besluit dat de bestreden beslissing wordt gedragen door in feite en in rechte aanvaardbare motieven en is afdoende gemotiveerd. Een schending van de motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld, en het enig middel is niet gegrond.

2.3. Nieuwe elementen

Op 24 mei 2018 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus "Irak. Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 28 februari 2018 en de COI Focus "Irak. De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer" van 11 oktober 2017.

2.4. Juridisch kader aangaande het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.4.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.5.2. Beoordeling

Verzoeker heeft in eerste instantie een verzoek tot internationale bescherming ingediend omwille van het feit dat hij als alcoholverkoper werd bedreigd door de militie AAH.

De verwerende partij heeft kennis genomen van de verklaringen van verzoeker en is tot de conclusie gekomen dat het geschetste relaas niet geloofwaardig is. Zo stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing onder meer vast dat (i) verzoeker geen informatie kan geven over de omstandigheden van de ontvoering van zijn broer M. en de manier waarop het losgeld werd overhandigd, terwijl deze ontvoering een drukkingsmiddel zou zijn geweest om verzoeker zelf te bereiken en het de directe aanleiding was voor zijn vertrek uit Irak, (ii) na de vrijlating van M. zijn familie met rust werd gelaten en zij pas terug in het vizier kwam op het moment dat verzoekers broer H. terugkeerde naar Irak, (iii) de vrijwillige terugkeer van H., zelfs naar het ouderlijk huis alwaar destijds de dreigbrief werd ontvangen, een negatieve indicatie is voor de geloofwaardigheid van de vrees nu hij zich op dezelfde asielmotieven baseerde als verzoeker, (iv) uit de informatie in het dossier blijkt dat de sjitische milities niet overgaan tot gedwongen rekruteringen, laat staan van soennieten, (v) verzoeker verklaarde dat zijn partner op de

hoogte is van de rekrutering van verzoekers broer door AAH, terwijl zij zelf verklaarde dat het lot van die broer haar onbekend is, (vi) het zeer onwaarschijnlijk is dat een sjitische militie de toelating zou geven aan een soennitische burger om foto's te nemen van de gedwongen rekrutering van zijn eigen zoon en (vii) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de beweerde verstoting door zijn stam. Verder heeft de verwerende partij vastgesteld dat de door de verzoeker voorgelegde documenten de geloofwaardigheid van de verklaringen niet kunnen herstellen.

De bevindingen van de verwerende partij zijn gestoeld op de stukken van het administratief dossier, meer bepaald op verzoekers verklaringen, de door hem neergelegde stukken en de landeninformatie, en de daaruit afgeleide motieven zijn pertinent, nu ze betrekking hebben op de kernelementen van het asielrelaas. Het komt derhalve aan verzoeker toe om ze met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. De loutere verwijzing naar het asielrelaas volstaat daartoe uiteraard niet.

Verzoeker stelt dat het logisch is dat hij niet veel informatie heeft over de omstandigheden van de ontvoering van zijn broer M., omdat hij op dat ogenblik reeds was ondergedoken en hij het contact met de buitenwereld zo veel als mogelijk wou beperken. Toen hij na een aantal dagen van radiostilte een bijzonder kort contact had met zijn ouders en vernam dat zijn broer vrij en veilig was, was dit een voldoende geruststelling. In zulke omstandigheden is het evident dat geen nodeloos lange telefoongesprekken worden gevoerd indien men onder de radar wil blijven.

Verzoeker overtuigt niet: zoals de verwerende partij reeds in de bestreden beslissing had gesteld, is de ontvoering van verzoekers broer de directe aanleiding geweest voor verzoekers vlucht uit zijn land van herkomst. Het betreft dus één van de kernelementen van het asielrelaas, met betrekking tot hetwelk in alle redelijkheid kan worden verwacht van verzoeker dat hij hierover meer dan wat vage verklaringen kan afleggen. Verzoekers vergoelijking doet geen afbreuk aan deze vaststelling, temeer nu hij verklaarde sinds zijn vlucht uit Irak nog contact te hebben met zijn moeder, en hij niet aannemelijk maakt dat iets hem zou verhinderen zich later nog te bevragen over de omstandigheden van de ontvoering en de manier waarop het losgeld werd overhandigd. Verzoekers desinteresse doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas. Het motief blijft onverminderd overeind.

Met betrekking tot het motief dat de familie van verzoeker na de ontvoering en terugkeer van broer M. het leven probleemloos kon verderzetten, stelt verzoeker dat dit een verkeerde voorstelling is van de feiten nu zijn broer H. gedwongen werd gerekruteerd en verzoeker uit zijn stam werd verstoten.

De Raad stelt vast dat verzoeker de beslissing verkeerd leest: de verwerende partij heeft er op gewezen dat de familie na de ontvoering en terugkeer van M. niets meer hoorde van AAH en het pas na de terugkeer van zijn broer was dat zij zich hebben gemanifesteerd. Dit gegeven wordt niet door verzoeker betwist. Voorts is de Raad van oordeel dat het gaat om een overtollig motief, dat de bestreden beslissing noch de ene, noch een andere wending kan geven.

Met betrekking tot de vermeende gedwongen rekrutering van zijn broer, en de vaststelling van de verwerende partij dat dit niet te rijmen valt met de informatie in het administratief dossier, betoogt hij dat de militie, in de strijd tegen ISIS, er belang bij heeft om zoveel mogelijk mensen te rekruteren en dat het dan geen rol speelt of deze dan van sjitische of soennitische komaf zijn. Verzoeker verwijst naar de foto's die werden genomen van de gedwongen rekrutering, waaruit niet anders dan afgeleid kan worden dat H. deel uitmaakt van de militie. Deze rekrutering wordt uiteraard niet voorgesteld als een gedwongen rekrutering. Het feit dat een soenniet zich aansluit bij de militie komt de reputatie en de slagkracht van deze militie alleen maar ten goede: zo kunnen ze naar de buitenwereld tonen dat ze sterk staan en voldoende mensen hebben die zich aansluiten om de strijd aan te gaan. De foto's moeten dus eerder als propaganda worden aanzien.

Zoals de verwerende partij al heeft vastgesteld, blijkt uit de informatie in het administratief dossier, meer bepaald uit de COI Focus Irak. Rekrutering door Popular Mobilization Units/al-Hashd al-Shaabi van 12 juli 2016 weliswaar dat de milities die onder de koepel van al-Hashd al-Shaabi opereren, zoals AAH, aan actieve rekrutering doen van vrijwilligers en dat sommige mannen een grote sociale druk kunnen ervaren om toe te treden, maar ook dat er geen dwang wordt uitgeoefend bij de rekrutering en dat de vrijwillige rekruten worden aangetrokken door het maatschappelijke prestige en de financiële voordelen van het lidmaatschap.

In de mate dat verzoeker betoogt dat de gedwongen rekrutering van zijn broer, een soenniet, moet worden gekaderd binnen de nood aan manschappen in de strijd tegen IS, moet erop worden gewezen

dat uit de informatie in het dossier blijkt dat van de talrijke vrijwilligers slechts een minderheid werd ingelijfd en talrijke vrijwilligers ongeschikt werden bevonden voor actieve deelname aan het offensief tegen IS (p 7). Vrijwilligers die willen toetreden, moeten een CV voorleggen en worden gescreend (p 8). Het is dus niet zo dat om het even wie kan toetreden zolang de militie maar groter wordt, zoals verzoeker alludeert. Er is wel sprake van soennitische mannen die worden gerekruteerd, maar ook hier gaat het om vrijwilligers (p 12).

De verklaringen van verzoeker over de gedwongen rekrutering zijn dus niet te rijmen met de informatie in het administratief dossier, en verzoeker toont niet aan waarom deze informatie in dit geval niet correct zou zijn. Eén en ander klemmt des te meer nu verzoeker had verklaard dat zijn partner wist van die gedwongen rekrutering, terwijl zij tijdens haar gehoor aangaf dat hij gevisieerd werd door AAH en ontvoerd of vermoord werd, maar verder stelde niks te weten. Verzoekers verklaring in zijn verzoekschrift dat zijn partner zenuwachtig zou zijn geweest tijdens het gehoor en dat haar verklaringen ook kunnen worden toegeschreven aan het feit dat zij beiden niet weten wat het lot is van de broer van verzoeker, die als strijdkracht is ingezet door de militie, heft deze tegenstrijdigheid niet op: verzoekers partner stelde namelijk onomwonden dat zij geen details kent en zich niet met dat soort zaken bemoeit (gehoorverslag H. 15 juni 2017, p 8) en bovendien blijft de vaststelling dat zij zich verliet op een aantal vage verklaringen en op geen enkel moment melding maakte van het feit dat zijn broer gedwongen zou zijn gerekruteerd door AAH.

Met betrekking tot de door verzoeker voorgelegde foto's inzake de vermeende gedwongen rekrutering van zijn broer, moet worden vastgesteld dat hij ook reeds in het kader van zijn procedure voor de verwerende partij dergelijke foto's had neergelegd, met betrekking tot dewelke die laatste stelde dat het om een inlijving in de organisatie zou gaan, laat staan om een gedwongen rekrutering. In de mate dat de verwerende partij daaraan toevoegde dat het zeer onwaarschijnlijk is dat een militie die er alle belang bij heeft om een groot draagvlak te hebben bij de bevolking foto's zou nemen van een gedwongen rekrutering met het risico dat deze publiek zouden kunnen worden gemaakt, wat nefast zou zijn voor hun reputatie, stelt verzoeker dat één en ander niet wordt voorgesteld als een gedwongen rekrutering, en dat ze verder met de foto's wil tonen dat ze sterk staat, is dit een loutere bewering die geen afbreuk doet aan de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat er zich meer dan genoeg vrijwilligers aanbieden, zodat niet valt in te zien waarom precies propaganda zou moeten worden gemaakt met beelden van iemand die niet vrijwillig zou toetreden. Daarenboven biedt verzoeker geen verklaring voor hetgeen werd vastgesteld omtrent de fotograaf van de beelden: verzoeker stelde niet precies te weten wie de foto's zou hebben genomen, maar ging ervan uit dat het zijn vader was, terwijl de verwerende partij op pertinente wijze heeft geoordeeld *“het bijzonder onwaarschijnlijk is dat een sjiiitische militie de toelating zou geven aan een soenitische burger om foto's te nemen van de gedwongen rekrutering van zijn eigen zoon.”* De Raad is verder van oordeel dat, zelfs zo verzoekers broer zou zijn toegetreden tot AAH, het in ieder geval niet aannemelijk is dat het over een gedwongen rekrutering zou gaan en dat niet blijkt dat die rekrutering gevolgen zou hebben voor het lot van verzoeker bij zijn terugkeer. De foto's die hij bijvoegt doen daar niet anders over denken.

Verzoeker legt thans een verstotingsbrief voor, waaruit blijkt dat hij geen deel meer uitmaakt van de stam. Daar waar er in zijn verklaringen nog onduidelijkheid was over de al dan niet verstoting, wordt die nu opgeheven. De brief werd hem door zijn moeder overgemaakt en laat geen twijfel meer bestaan dat hij ook omwille van zijn verstoting moet vrezen voor vervolging.

Nog daargelaten de vaststelling dat het stuk, opgesteld in het Arabisch, niet vergezeld gaat van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zoals vereist door artikel 8 van het PR RvV, moet worden vastgesteld dat het een kopie betreft van een foto van een brief. De authenticiteit van dit stuk kan niet worden gegarandeerd, omdat dergelijke stukken makkelijk te vervalsen zijn. Verzoeker kan zich dus niet op dit stuk beroepen om een vervolgingsvrees aannemelijk te maken, en al evenmin om de motieven van de bestreden beslissing in verband met de verstoting door de stam in een ander daglicht te stellen. Ze blijven dan ook onverminderd overeind.

De voorgaande vaststellingen brengen de Raad tot de conclusie dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft vanwege de AAH omwille van zijn beweerde activiteiten als alcoholverkoper.

Verzoeker stelt tot slot nog dat hij met de dood wordt bedreigd door de vader van zijn vriendin, omwille van hun relatie. Hij legt facebookberichten voor waarin hij zijn haat voor verzoeker uit.

Zoals de verwerende partij terecht stelt kan aan deze berichten –ook hier daargelaten de vaststelling dat ze wel vergezeld gaan van een vertaling zonder dat echter duidelijk is door wie deze vertaling is gemaakt en zonder dat ze voor eensluidend werd verklaard, zoals artikel 8 van het PR RvV dat vereist-geen objectieve bewijswaarde worden gehecht, omdat dergelijke berichten eenvoudigweg kunnen worden geësceneerd. De facebookberichten zijn op zich dan ook niet van aard om een vervolgingsvrees aannemelijk te maken. Verder verwijst de Raad naar het arrest nr. 207 612 van 8 augustus 2018 in de zaak 208 125, waarin verzoekers partner een vervolgingsvrees had geuit omwille van hun ongeoorloofde relatie, waardoor zij zich zou blootstellen aan vervolging door haar familie en/of stam. Haar relaas werd niet geloofwaardig bevonden, om de volgende redenen:

“Verzoekster baseerde haar tweede verzoek tot internationale bescherming enerzijds op de problematiek die zij reeds in haar eerste verzoek aanhaalde, met name het feit dat zij zou zijn gevlucht van haar echtgenoot omdat er sprake was van huiselijk geweld en dat zij daardoor problemen kreeg met haar familie; anderzijds baseert zij haar tweede verzoek op het feit dat zij, omwille van haar nieuwe relatie met Y. en haar bekering tot het soennisme, verder door haar familie wordt geïsoleerd en uit haar stam werd verstoten.

Met betrekking tot het relaas dat zij ook al in haar eerste verzoek tot internationale bescherming had aangehaald, stelde de verwerende partij in de bestreden beslissing vast dat zij deze feiten niet geloofwaardig had bevonden en dat de weigeringsbeslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die eraan toevoegde dat verzoekster zich een profiel trachtte aan te meten dat haar niet eigen is en dat zij zich hulpelozer voordoet dan ze in werkelijkheid is.

Voor wat betreft de nieuwe elementen met name de relatie met Y., haar bekering en haar familiale problemen, blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij kennis heeft genomen van verzoeksters verklaringen en tot de conclusie is gekomen dat het geschetste relaas niet geloofwaardig is. Het komt verzoekster dus toe om met concrete argumenten de motieven die daartoe hebben geleid in een ander daglicht te stellen.

De verwerende partij stelt vooreerst vast dat het opmerkelijk is dat verzoekster reeds enkel dagen na het officiële begin van haar relatie met Y. besloot om haar zus hiervan op de hoogte te brengen met de bedoeling dat zij ook de rest van de familie zou inlichten en het niet aannemelijk is dat zij zich op zo'n lichtzinnige manier de woede van haar ouders op de hals zou willen halen.

Verzoekster stelt daar tegenover dat er geen sprake is van lichtzinnigheid, nu zij enkel haar zus had ingelicht omdat zij wist wat de reactie van de andere familieleden zou zijn, dat zij dat in vertrouwen had gedaan doch dat de zus na enige tijd toch de familie inlichtte. Verzoekster wist maar al te goed wat de mogelijke gevolgen waren en dat zij, gelet op haar precarie situatie, voorzichtig moest omgaan met de situatie.

Verzoekster overtuigt niet: tijdens het gehoor op 15 juni 2017 verklaarde verzoekster immers dat zij het nieuws van haar relatie aan haar zus vertelde met de bedoeling om haar ouders op de hoogte te stellen en dat zij niet geïnteresseerd was in de mening van haar ouders en hen de boodschap wou geven dat zij haar eigen beslissing had genomen (p 5). Nu beweren dat haar ouders het nieuws onbedoeld zouden hebben vernomen omdat haar zus haar vertrouwen zou hebben geschonden, is dan ook niet ernstig. Eén en ander klemmt des te meer nu verzoekster ook haar echtgenoot contacteerde, via diens in Nederland verblijvende dochter, om mee te delen dat ze verliefd was op iemand anders en dat haar echtgenoot hier helemaal gek van werd, zelfs in die mate dat hij hun dochter terugeiste. Verzoekster stelt dan wel dat zij dit deed om hem zover te brengen dat hij van haar zou willen scheiden, maar ook op dit punt kan niet worden aangenomen dat zij de reactie van haar echtgenoot niet zou hebben kunnen inschatten: tijdens haar eerste asielaanvraag verklaarde verzoekster precies te zijn gevlucht omdat zij geregeld werd mishandeld en geslagen door hem en dat hij haar als een slavin behandelde (gehoorverslag 1e AA, I, p 11 -12). Dat zij ervan zou uitgaan dat haar echtgenoot plots zou instemmen met een scheiding, is niet geloofwaardig, temeer nu zij ook nog verklaarde: “.. elk keer als ik met hem praatte over de echtscheiding begon hij boos te worden en mij te beledigen.” (gehoorverslag 15 juni 2017, p 4)

Zoals de verwerende partij verder in de beslissing terecht stelt, valt al helemaal niet te verklaren waarom zij, nadat zij haar echtgenoot op dergelijke manier had geprovoceerd, hem hun dochter heeft overhandigd, gelet op haar karakterschets van de man en gelet op de in haar eerste asielaanvraag geuite vrees dat haar dochter op jonge leeftijd zou worden uitgehuwelijkt en gelet op het feit dat haar

echtgenoot ook met haar huwde toen zij twaalf was. Verzoekster stelt daar tegenover dat zij zich in België in een precare situatie bevond en vreesde niet meer te kunnen instaan voor de opvoeding van haar dochter en dat zij om die reden had besloten om haar dochter aan de dochter van haar echtgenoot te geven met de vraag om tijdelijk voor haar te zorgen. Het was absoluut niet de bedoeling dat zij het kind zou terugbrengen naar Libanon en haar zou overhandigen aan haar echtgenoot. Verzoekster stelt dat de dochter van haar echtgenoot, die zij meende te kunnen vertrouwen, haar niet hield aan de gemaakte afspraken.

De Raad stelt andermaal vast dat verzoekster niet ernstig is, zo blijkt uit de verklaringen die zij had afgelegd :

“Waarom bracht u uw dochter terug naar haar vader ?Ik heb die beslissing genomen omdat ik eerder tegen mijn dochter had gezegd dat ik verliefd was geworden op Y. Ze heeft het aan haar vader verteld. Vervolgens heeft mijn man de terugkeer van I. geëist. Ik heb die beslissing genomen omdat ik het hier toen moeilijk had. Ik had toen een negatieve beslissing gekregen en kon niet voor haar zorgen;”
(gehoorverslag 15 juni 2017, p 3)

Verder verklaarde zij dat haar terugkeer binnen een paar dagen geregeld was. (p 4)

Dat zij het nu, in haar verzoekschrift, plots over een andere boeg gooit, doet verder afbreuk aan haar geloofwaardigheid.

Al deze vaststellingen leiden tot de conclusie die de verwerende partij al had gemaakt, met name dat verzoeksters handelingen wijzen op een lichtzinnigheid die op geen enkele wijze te rijmen valt met haar vermeende precare situatie, zodat haar verklaringen als niet geloofwaardig moeten worden afgedaan. Daarbij komt nog dat het niet geloofwaardig is dat zij zich in een dergelijke penibele positie zou manoeuvreren voor haar partner, maar tegelijk niet op de hoogte is van het lot van één van zijn broers. Verzoekster stelt daar tegenover dat haar partner Y. nog niet de behoefte had om daarover te vertellen, omdat hij ook een vrij afstandelijke relatie had met zijn broers, maar ook op dit punt overtuigt zij niet: de broer waarvan sprake diende namelijk samen met Y. een verzoek tot internationale bescherming in op dezelfde gronden als hij zelf, en zou bij zijn vrijwillige terugkeer naar Irak gedwongen zijn gerekruteerd door de militie AAH. Verzoekster kan in die optiek bezwaarlijk verwijzen naar een afstandelijke relatie tussen haar partner en zijn broer; het is dan ook niet aannemelijk dat zij niet op de hoogte is van één van de kernelementen van het asielrelaas van haar partner. Overigens blijkt nog dat haar partner zelf had verklaard dat hij verzoekster hiervan op de hoogte had gebracht (gehoorverslag Y.II, p 12).

In de bestreden beslissing wordt ook gesteld dat het niet aannemelijk is dat Y. van verzoekster zou vragen dat zij zich zou bekeren tot het soennisme, nu hij zelf niet praktiserend is en zichzelf een profiel heeft aangemeten als alcoholverkoper, en zich goed bewust zijnde van het risico dat verzoekster daarmee bijkomend zou lopen ten opzichte van haar sjiitische familie en stam.

Verzoekster is in haar repliek alleen al zeer dubbelzinnig: in eerste instantie zegt zij zich te willen bekeren op vraag van Y. Amper twee zinnen verder stelt zij dat Y. dat niet verlangde van haar, maar dat zij zich wenst te bekeren uit liefde voor hem. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekster verklaarde dat Y. een hekel heeft aan sjieten omdat hij door hen werd bedreigd en dat één van de voorwaarden om een relatie met hem te hebben was dat zij zich zou bekeren (gehoorverslag 15 juni 2017, p 9). Dat verzoekster er niet in slaagt om duidelijk aan te geven of haar vermeende bekering een keuze van haar zelf was, of een voorwaarde die Y. had gesteld, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen dat zij zou bekeerd zijn en ook om die reden een vervolgingsvrees zou hebben ten opzichte van haar sjiitische familie en stam.

Verzoekster verwijst naar de verstotingsbrief die zij voorlegde en stelt dat het onjuist is te stellen dat wanneer iemand de familie te schande maakt, dit zo stil mogelijk moet worden gehouden. Het feit dat de verstotingsbrief werd verspreid aan alle stammen wijst erop dat de familie aan iedereen kenbaar wil maken dat verzoekster geen deel meer uitmaakt van de familie en de stam, om op die manier de schande uit te wissen. In de praktijk is het voorts ook zo dat in de praktijk de Iraakse overheid zich niet bemoeit met vetes binnen stammen; zij heeft geen bevoegdheid ten aanzien van deze stammen en zullen nooit tussenkomen wanneer een dergelijke verstotingsbrief is opgesteld. Het hoeft ook niet te verbazen dat zij niet weet wie het stamhoofd is of wat het logo is van de stam: zij heeft reeds een hele levensloop doorlopen en heeft reeds op jonge leeftijd Irak verlaten om zich te vestigen in Libanon, had andere prioriteiten en interesseerde zich niet voor dergelijke aspecten van de stam.

Verzoeksters argumentatie gaat volledig voorbij aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat de dreigbrief slechts een kopie is, waaraan geen bewijswaarde wordt toegekend. Alleen al om die reden kan de verstotingsbrief de verklaringen van verzoekster, die hiervoor reeds ongeloofwaardig werden bevonden, niet naar het achterplan verschuiven. Bovendien oordeelde de verwerende partij niet alleen dat een publieke nationale verspreiding van de verstotingsbrief gepaard zou gaan met een publieke schande, maar ook dat de brief, luidens de inhoud ervan, zou zijn overgemaakt aan de regering terwijl eremoord in Irak verboden is. Verzoekster stelt dan wel, wat dit laatste betreft, dat de regering zich niet bemoeit met stammentwisten, maar daarmee geeft zij in wezen aan dat het ook om die reden niet aannemelijk is dat de stam de overheid in kennis zou stellen. Overigens is het niet zo dat, omdat de overheid niet of niet afdoende optreedt tegen het verboden fenomeen van de eremoord, zonder meer zou kunnen worden aangenomen dat een stam die overheid alsnog zou inlichten over een situatie die zou kunnen leiden tot een strafbaar feit.

Deze pertinente motieven blijven derhalve onverminderd overeind. De desinteresse die verzoekster zelf erkent met betrekking tot haar stam, en die zich veruiterlijkt door haar gebrek aan kennis van het logo en het stamhoofd, valt niet te verklaren door haar verblijf in Libanon, nu het gaat om een kernelement van haar relaas en elementen die vervat zitten in een brief die zij in het kader van haar tweede aanvraag zelf heeft voorgelegd. In alle redelijkheid kan dan van haar worden verwacht dat zij hiervan op de hoogte is.

De voorgaande vaststellingen brengen de Raad tot de conclusie dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft vanwege haar familie en/of stam omdat zij als gehuwde vrouw in België een relatie zou zijn begonnen met Y. en zij zich om die reden ook zou hebben bekeerd tot het soennisme.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoeker maakt, om dezelfde redenen, niet aannemelijk dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft vanwege de familie van zijn vermeende partner, omdat hij in België een relatie zou zijn begonnen met haar niettegenstaande zij nog gehuwd was.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet

echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Beoordeling

In de bestreden beslissing is de verwerende partij op gemotiveerde wijze tot de conclusie gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, b) of c) omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn problemen met AAH omwille van zijn vermeende activiteiten als alcoholverkoper. Bij gebrek aan geloofwaardige verklaringen omtrent de vermeende problemen met de familie van zijn partner, dringt zich ook op dat vlak dezelfde vaststelling op.

Verzoeker brengt geen andere elementen bij die zouden kunnen doen aannemen dat hij bij terugkeer naar Irak een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Verder moet worden vastgesteld dat verzoeker zich op geen enkele wijze met concrete argumenten verzet tegen het standpunt van de verwerende partij in de bestreden beslissing dat in Zuid-Irak, en meer in het bijzonder in de provincie Basra actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Deze pertinente beoordeling, tot stand gekomen na een grondige analyse van de beschikbare informatie, wordt bevestigd in de update van veiligheidssituatie in Zuid-Irak van 28 februari 2018, door de verwerende partij overgemaakt hangende de procedure.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet. Het louter tegenspreken van de verwerende partij, zonder meer, volstaat daartoe niet.

2.6. Het enig middel is niet gegrond. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen augustus tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS